

eius in siti: parvuli petierunt panem, & non erat qui frangeret eis.

H E.

5. Qui vescebantur voluptuosè, interierunt in viis: qui nutriebantur in croceis, amplexati sunt stercorea.

V A U.

* Gen. 19.
24.

6. Et maior effecta est iniquitas filiarum populi mei peccato Sodomorum, quæ subversa est in momento, & non ceperunt in ea manus.

Z A I N.

7. Candidiores Nazaræi eius nive, nitidiores lacte, rubicundiores ebore antiquo, sapphiro pulchriores.

H E T H.

8. Denigrata est super carbones facies eorum, & non sunt cogniti in plateis: adhaesit cutis eorum ossibus: aruit, & facta est quasi lignum.

T E T H.

9. Melius fuit occisis gladio, quam interfectis fame: quoniam isti extabuerunt consumpti à sterilitate terræ.

I O D.

10. Manus mulierum misericordium coxerunt filios suos: facti sunt cibus earum in contritione filiarum populi mei.

C A P H.

11. Complevit Dominus furorem suum, effudit iram indignationis suæ: & succendit ignem in Sion, & devoravit fundamenta eius.

L A M E D.

12. Non crediderunt reges terræ, & universi habitatores orbis, quoniam ingrederetur hostis & inimicus per portas Ierusalem:

M E M.

13. Propter peccata prophetarum eius, & iniquitates sacerdotum eius, qui effuderunt in medio eius sanguinem iustorum.

N U N.

14. Erraverunt cæci in plateis, polluti sunt in sanguine: cumque non possent, tenuerunt laciniis suas.

S A M E C H.

15. Recedite polluti, clamaverunt eis: recedite, abite, nolite tangere: iurgati quippe sunt, & commoti, dixerunt intergentes: Non addet ultra ut habitet in eis.

P H E.

16. Facies Domini divisit eos, non addet ut respiciat eos: facies sacerdotum non erubuerunt, neque senum miseri sunt.

A I N.

17. Cum adhuc subsisteremus, defecerunt oculi nostri ad auxilium nostrum vanum, cum respiceremus attenti ad gentem, quæ salvare non poterat.

S A D E.

18. Lubricaverunt vestigia nostra in itinere platearum nostrarum, appropinquavit finis noster: completi sunt dies nostri, quia venit finis noster.

C O P H.

19. Velociores fuerunt persecutores nostri aquilis cæli: super montes persecuti sunt nos, in deserto insidiati sunt nobis.

R E S.

20. Spiritus oris nostri Christus Dominus captus est in peccatis nostris: cui diximus: In umbra tua vivemus in Gentibus.

S I N.

21. Gaude, & lætare filia Edom, quæ habitas in Terra Hus: ad te quoque perveniet calix, inebriaberis, atque nudaberis.

T H A U.

22. Completa est iniquitas tua filia Sion, non addet ultra ut transinigret te: visitavit iniquitatem tuam filia Edom, dis-cooperuit peccata tua.

ORATIO

IEREMIÆ PROPHETÆ.

CAPUT QUINTUM.

1. **R**ecordare Domine quid acciderit nobis: intuerè, & respice opprobrium nostrum.

2. Hæreditas nostra versa est ad alienos: domus nostræ ad extraneos.

3. Pupilli facti sumus absque patre, matres nostræ quasi viduæ.

4. Aquam nostram pecuniâ bibimus: ligna nostra pretio comparavimus.

5. Cervicibus nostris minabamur, lassus non dabatur requies.

6. Ægypto dedimus manum, & Assyriis ut saturaremur pane.

7. Patres nostri peccaverunt, & non sunt: & nos iniquitates eorum portavimus.

8. Servi dominati sunt nostri: non fuit qui redimeret de manu eorum.

9. In animabus nostris afferebamus panem nobis, à facie gladii in deserto.

10. Pellis nostra, quasi elibanus exusta est à facie tempestatum famis.

11. Mulieres in Sion humiliaverunt, & virgines in civitatibus Iuda.

12. Prin-

12. Principes manu suspensi sunt: facies senum non erubuerunt.

13. Adolescentibus impudicè abusi sunt: & pueri in ligno corruerunt.

14. Senes defecerunt de portis: iuvenes de choro psallentium.

15. Defecit gaudium cordis nostri: verus est in luctum chorus noster.

16. Cæcidit corona capitis nostri: vix nobis, quia peccavimus.

17. Propterea mæstum factum est cor nostrum: ideo contenebrati sunt oculi nostri.

18. Propter montem Sion quia dispersit, vulpes ambulaverunt in eo.

19. Tu autem Domine in æternum permanebis, solum tuum in generationem & generationem.

20. Quare in perpetuum oblivisceris nostri? derelinques nos in longitudine dierum?

21. Convertite nos Domine ad te, & convertemur: innova dies nostros, sicut à principio.

22. Sed projiciens repulisti nos, iratus es contra nos vehementer.

PROPHETIA BARUCH.

BARUCH Hebraicè Benedictum significat, qualis certè fuit vir ille, qui nobili Iudæorum prosapia oriundus, scriba officium Ieremiæ præstare non abnuit, eiusque afflicta & omnium laborum ac periculorum particeps fuit. Huic enim ad mortem usque constanter adhesit: etiam cum per Iohanan in Ægyptum abductus est, ubi ab impiis Iudæis lapidibus obrutus dicitur, quod eius monita ac reprehensiones iam ferre non possent.

Hunc autem librum Baruch in Babylonia scripsisse nominatim dicitur hic v. 1. Quod verò tempore in Babyloniâ ierit, minimè dicitur. Opinantur alii post mortem demum Ieremiæ id factum; quod ibi vers. 2. incendium Ierosolymorum memoretur, quasi iam peractum: alii verò ante eversum templum; quod quadam hic narrentur de sacrificiis vasisque redimendis ac reponendis, quæ de eo adhuc stante intelligenda videantur. Itaque Baruchum in ea legatione fuisse putant illi, quæ anno 4. Sedecia adscribitur ab Ieremiâ 51. v. 59. cuius princeps erat Saraias, Baruchi frater. His enim Ieremias, sua de excidio Babylonicò vaticinia, quæ cap. 50. 51. & 52. habentur, tradiderat perlegenda captivis, ac postea in Euphratem projicienda. Anno verò sequenti, cum reditum maturarent, Baruchum volunt iidem, hoc scriptum concinnasse, & cum Rege aliisque qui Babylone erant, communicasse; tum ut ipsorum dolorem consolaretur; tum ut ex eorum sententia atque consilio, collectaque pecuniâ, populi, qui adhuc Ierosolymis supererat, calamitatibus subveniret. Id ut efficiant volunt annum 5. qui ibi adscribitur v. 2. numerandum esse à deportatione Iechoniæ, ut sit ann. M. 3409. Imò & memoratum incendium tunc quoque captum esse, cum primam in potestatem hostium venit Ierusalem, sed postea restitutum, ac capto demum Sedeciâ, templum denuò & urbem destituisse. Harum sententiarum quæ probabilior sit, videat prudens lector. Baruchum verò Hebraicè aut Chaldaicè scripsisse, suadent cum tempus, & locus, tum ipsa phrasis, quæ passim ad Hebraeam accedit. Verùm exemplar Hebraicum, iam olim intercidit, versione Græcâ ac Latinâ supersistere. Ad finem libri sui adiecit Baruch Epistolam Ieremiæ ad deportandos, quâ illi adversus idola & idololatram confirmantur, habeturque hic capite 6. sive ultimo.

CAPUT PRIMUM.

Iudæi à Babylone mittunt ad eos qui erant in Ierusalem librum Baruch, unâ cum collectis pecuniis, ut oblati holocaustis orent pro ipsis, & pro Nabuchodonosor, filioque eius Balhsar: ac confitentur peccata sua.

1. **H**æc verba libri, quæ scripsit Baruch filius Nerîæ, filij Maasæ, filij Sedeciæ, filij Sedei, filij Helciæ in Babylonia,

2. in anno quinto, in septimo die mensis, in tempore quo ceperunt Chaldæi Ierusalem, & succenderunt eam igni.

3. Et legit Baruch verba libri huius ad aures Iechoniæ filij Ioakim regis Iuda, & ad aures universi populi venientis ad librum,

4. & ad aures potentium filiorum regum, & ad aures presbyterorum, & ad aures populi, à minimo usque ad maximum eorum omnium habitantium in Babylonia, ad flumen Sodi.

5. Qui